

FANNY
FAIRYCHILD

OG ODINS ØJE

LYKKE LINDBO

FORLAGET LINDBO

FANNY
FAIRYCHILD

OG ODINS ØJE

*”Hemmeligheden bag det evige liv er den kærlighed,
som ligger gemt i vores hjerter.*

Min kærlighed til dig, Fanny, som jeg elsker allermest.

*Den kærlighed, som du giver videre til dine børn
og den kærlighed, som de giver videre til deres.*

Vi lever videre i hinandens hjerter – for evigt.”

– Seville Fairychild

Fanny Fairychild og Odins øje

©Lykke Lindbo 2019

Redigeret af Lykke Lindbo

Opsætning og grafik: Lykke Lindbo

Logo og grafik: Alina Vicol

Forlag: Forlaget Lindbo

CVR 36673567

Tryk: Toptryk Grafisk ApS

1. udgave, 1. oplag 2019

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, elektronisk, fotografisk eller anden gengivelse eller kopiering fra denne bog eller dele heraf er, ifølge gældende dansk lov om ophavsret, ikke tilladt uden forlagets samtykke eller aftale.

ISBN 978-87-970886-2-3

Indhold

Verdenskort	7	Frej den vrede	105
Resumé	17	En hemmelig besked	113
En brat opvågning	25	Modgunns kamp	120
Stuearrest	33	Nornernes dom	130
En uventet velkomst	38	En underlig kop te	142
Noget i gærde	45	De ni bølger	150
Den gamle vætte	53	Ægirs klamme klo	159
Alfhild og Warren	57	Den altseende vågner	164
Den store Odin	64	Midgårdsormen	171
Et sted i Udgård	68	Torden og lynild	179
Mørket slukker håbet	71	En gæst fra fortiden	185
Hvad stormen bragte	76	Udgårdslokes hær	187
Sleipner fra Valhal	82	Valkyrierne fra Folkvang	191
Stille som graven	90	Et sidste ønske	196
Et lys i mørket	97	Ordforklaring	207
Et glædeligt gensyn	101	Stamtræer	220

LYKKE LINDBO

FANNY
FAIRYCHILD

OG ODINS ØJE

FORLAGET LINDBO

Kapitel 1

En brat opvågning

Luften var tung og varm i Fannys værelse. Morgensolens stråler skreg sig vej gennem den fedtede rude.

Udenfor vinduet sang fuglene godmorgen, og duggen lå som en glinsende pude over engen.

Her og der svævede en sky af tåge, som var dampet frem, når den kolde jord mødtes med den varme luft.

Ikke en lyd kunne høres inde på den gamle gård, Faylinn. Blot et par brædder der knirkede, når en morgenbrise ramte den gamle mur og det skæve tag.

Fanny åbnede langsomt øjnene. Hun lå helt stille og blinkede et par gange. Sikke en mærkelig drøm hun havde haft. Hun fik en klump i halsen. Hun havde mødt sin mor i drømmen.

Det hele havde været så klart og virkeligt. Et par tårer brød frem i øjenkrogene. Fanny lukkede øjnene igen.

Det eneste hun havde lyst til var at sove for evigt og drømme videre. Mærke sin mor, Sebilles arme omkring sig og høre hendes stemme.

I mange år havde Fanny drømt om sin mor. Men som årene gik blev hendes mors ansigt, stemme og lugt visket

mere og mere ud. Sorgen over at miste hende havde forvandlet sig til en lille knude i maven. En knude, som havde fungeret som et viskelæder. Ikke blot havde den visket Fannys mor ud, men også en stor del af Fanny selv.

Nu føltes det som om knuden voksede indeni hende. Som om den kunne eksplodere hvert øjeblik, det skulle være. Savnet havde aldrig været større. Fanny vred ansigtet i smerte.

Nogen rumsterede i det fjerne. Det måtte være hendes stedmor, Ena i køkkenet. Var det fredag? Så var hendes far, Tom også kommet hjem fra forretningsrejse igen.

Fanny hørte stemmer. De blev højere og højere. Ena råbte. Fannys fars stemme afbrød i et endnu højere toneleje.

“Er det nu ok, at hun lyver for os?” råbte Ena med sin irske accent.

“Selvfølgelig ikke.” Fannys far lød irriteret. “Jeg skal nok tale med hende.”

“Ja, det skal du,” fortsatte Ena fast. “For ellers gør jeg det selv. Jeg finder mig ikke i det længere.”

Fanny gled ned under dynen. Luften var svær og varm, og hun trak vejret heftigt. Det var ikke rart, at hun skulle starte dagen med et skænderi med sin far. Han havde trods alt været væk i næsten 14 dage nu. Og det var slet ikke rart efter sådan en drøm.

Hun huskede svagt, at hun havde sagt til Ena, at hun ville tage til børnebørnsdag på plejehjemmet, hvor hendes mormor boede. Men indtil nu havde Fanny troet, at det var en del af drømmen.

Ligesom fundet af hendes mors *kiste* på deres gamle loft, Frejas magiske spejl, dagbogen som førte hende til den gamle kone, Alfhild på Carling og rejsen til alfernes rige, Alfheim i Godheim.

Alfheim! Fanny forsøgte at huske mere af drømmen. Hun kom i tanke om hendes alfeven, Elvy som var taget med hende gennem Mimers Brønd.

Og på den smukke gudinde Freja og hendes bror, kong Frej, som fik Alfheim i tandgave af tandfeen.

Hun smilede ved tanken om den store jætte, Agner, som gemte alting i sin vadsæk. Åh ... og hun havde haft vinger, og hun fløj. Fanny lukkede øjnene. Det var den mest vidunderlige følelse, hun nogensinde havde haft.

I skolen havde de lært om den nordiske mytologi og guderne. Men hun havde aldrig rigtig hørt efter. Skolen var ikke hendes stærkeste side.

Nu ærgrede hun sig over, at hun ikke vidste mere om de gamle sagn.

Det gippede i Fanny, da hun hørte sin fars faste skridt på trappen. Han tog to trin ad gangen – hvilket kun skete, når han var vred. Hurtigt stod han udenfor hendes dør.

Døren blev revet op, og Fannys far gik ind i værelset. Fanny kiggede op fra dynen.

“Fanny?” Hendes far satte sig på kanten af sengen og lagde sig ind over hende i et kram. “Åh, Fanny. Jeg troede, at du var blevet væk.”

Fanny tog armene ud fra dynen og holdt fast om sin far. Hun snøftede et par gange og kneb øjnene sammen.

“Far,” sukkede hun med gråd i stemmen.

“Fanny, du må aldrig gøre mig så bange igen. Ena fortalte mig, at du var gået over til mormor for at overnatte på børnebørnsdagen. Men da jeg ringede til plejehjemmet, fortalte de, at det ikke passede.” Fannys far kiggede alvorligt på hende.

Han var vred og fortsatte bestemt: ”Hvor har du været i al den tid?”

“Jeg ...” Fanny tøvede.

Hvor havde hun været? Hun kunne ikke fortælle sin far om drømmen. Om Alfhild og Carling. Om alfer, jætter og guder. Især kunne hun ikke fortælle ham, at hun havde drømt om sin mor.

Han ville aldrig forstå hende, og måske ville han blive ked af det. Måske ville han forbyde hende, at gå ture i skoven igen.

“Jeg havde brug for at være lidt alene,” hviskede Fanny. “Så jeg tog bare nogen kiks og satte mig over på loftet.”

Hun så op på sin far, som rynkede øjenbrynene.

“Men behøver du at lyve om det, Fanny?” Han var stadig vred.

“Nej ...” Fanny forsøgte at undgå sin fars øjne. “Undskyld. Men jeg savnede dig ... og mor ...”

Fannys far holdt om Fanny igen.

“Fanny,” sagde han stille. “Du bliver nødt til at komme ud af din fantasiverden og ind i den virkelige verden. Det nytter ikke noget, at du begynder at lyve. Og slet ikke over for Ena, som har ansvaret for dig, når jeg ikke er her. Du ved da godt, at der er en konsekvens, når man lyver.”

“Ena er ligeglad med, hvor jeg er,” mumlede Fanny.

“Det passer ikke!” Fannys far kiggede hende fast ind i øjnene igen. “Ena blev meget forskrækket, da hun fandt ud af, at du ikke var hos mormor.”

Fanny troede ikke på sin far. Hun vidste, at Ena havde været lettet, da hun fortalte, at hun tog over til mormor.

“Jeg savner også din mor. Lige så meget som dig. Men vi er nødt til at se fremad. Og du må love mig, at du tænker mere over, hvad du gør og siger.”

Han knugede Fanny ind til sig igen og hviskede: “Jeg kan ikke også miste dig, Fanny.”

“Det lover jeg!” Fanny kunne mærke gråden igen. “Men så må du også love mig, at være mere hjemme ...”

“Jeg skal jo arbejde, Fanny.” Hendes far sukede, kiggede på hende og fortsatte: “Men jeg skal nok prøve. Det lover jeg.”

De holdt om hinanden længe. Fanny lukkede øjnene igen. Hun snusede sin fars velkendte duft til sig. Det føltes trygt, varmt og godt.

“Men nu har du jo snart fødselsdag.” Fannys fars stemme lød glad igen. “Hvad ønsker sådan en stor, 11-årig pige sig mon?”

Fanny forsøgte at tvinge et smil frem.

“Jeg ønsker mig ikke rigtig noget,” sagde hun henkastet.

“Åh, kom nu?” Hendes far så bedende på hende.

“Noget må min prinsesse da ønske sig? En ny cykel? Bøger? Du er vel for stor til at lege med dukker ...” Han kiggede rundt i værelset.

“Det eneste jeg ønsker mig er, at mormor kommer med

til min fødselsdag.” Fanny turde knap nok kigge på sin far, da hun sagde det.

“Men Fanny, du ved godt at Ena ...” Han tøvede og rystede så på hovedet med et smil. “Okay. Jeg skal nok tale med hende. Din mormor er hermed inviteret med til din fødselsdag.”

Fanny sprang sin far om halsen. Hun vidste godt, at Ena ikke ville have hendes mormor med til fødselsdagen. Hun brød sig ikke om gamle mennesker og slet ikke Fannys mormor, som var senil og skulle have hjælp til det meste. I stedet havde hun talt om, at hendes egen irske og meget højrøstede familie skulle komme den dag.

“Tak, far.”

“Ja, det var jo en nem gave.” Fannys far rejste sig op.

“Men nu må du hellere gøre dig klar. Der er pandekager om lidt. Og du ved, at din far laver verdens bedste pandekager,” grinede han og gav hende en tommelfinger opad.

Fannys far vendte sig om mod Fanny, før han gik ud.

“Jeg elsker dig, Fanny!” sagde han med et smil.

“Jeg elsker også dig, far.” Fanny smilede tilbage, lagde sig ned igen og lukkede øjnene.

Hun hørte sin fars faste fodtrin gå roligt ned ad trappen igen, mens han råbte: ”Her kommer kongen af pandekagerne.”

Fanny drejede hovedet og kiggede rundt i det velkendte værelse. Hendes lillesøster, Rachels seng stod i den anden ende af værelset. Den var tom.

Hun havde helt sikkert sovet hos Ena igen. Det gjorde

hun hver nat, når hendes far var bortrejst. Alligevel delte de den sparsomme plads på Fannys værelse, som lå lige ved siden af loftsrummet.

Fanny døsede lidt og kiggede på den gamle, afskallede loftsdør. Hun stivnede. Den skæve jernnøgle sad i den lille lås.

“Men, hvordan ...?” Hun satte sig op i sengen.

Havde hendes tur på loftet ikke været en del af hendes drøm?

Idet hun satte sig op, mærkede hun remmen fra en taske over skulderen. Hun fjernede dynen. Ganske rigtigt. Der var hendes mors taske – akkurat som i drømmen. Eller havde det nu også været en drøm?

På Fannys finger sad guldringen, som hun havde fundet i sin mors hytte i Blomsterby. Det store indgraverede F glimtede smukt i den gyldne skive. Hvorfor havde hun ikke lagt mærke til den før nu?

Fanny rejste sig op. Hun havde sit normale tøj på – ikke nattøj. Med rystende hænder åbnede hun tasken og stak hånden ned i den.

Hun hev sin mors dagbog op. Skeptisk kiggede hun på det brune læderomslag og lagde den på sengen. Hun førte hånden ned i tasken igen og ledte på bunden med sine fingre til de stødte på en tøjbylt.

Forsigtigt trak hun den bløde, gullige klump op af tasken. Med bange anelser åbnede hun forsigtigt bylten.

“Odins øje!” Hun måbede og satte sig tungt ned på sengen. “Så var det jo ikke en drøm ...”

Fanny trak vejret hurtigere. Øjet var kuglerundt med

blodsprængninger hist og pist. Det så uhyggeligt ud, og hun skyndte sig at vikle det gule stof omkring det igen.

Hendes hjerte slog hårde slag helt op i halsen på hende.

Alt det, hun havde troet var en drøm, var virkelig sket. Alfhild, Elvy, alle alferne, Freja og ikke mindst mødet med hendes mor. Hun forsøgte at huske flere detaljer.

“Mor.” Fanny snøftede igen.

Hendes mor var død. Det vidste hun med sikkerhed nu. Freja havde taget hende med sig hjem til Folkvang. Hvad var det nu, hendes mor havde sagt til hende, da de sagde farvel?

“Find Warren, og giv ham Odins øje.”

Fanny førte hånden op og ind under halsudskæringen på sin bluse. Der hang hendes mors medaljon, som havde hjulpet hende tilbage fra Godheim til Midgård igen.

Hun tog det gyldne smykke af og lagde det tilbage i tasken sammen med ringen, øjet og dagbogen.

Hun måtte hellere lade tasken blive på værelset, mens hun spiste morgenmad. Hvis Ena eller hendes far så den, ville hun først få et forklaringsproblem.

Og det sidste Fanny behøvede nu var flere spørgsmål ...